

Kalász Márton
(1934, Somberek) költő, író,
műfordító, Budapesten él,
Kossuth-díjas

Kalász Márton

Barátság, éppen

Ne csak a szánhatót szeretve,
a szánandót se csak hihetve,
könnyű ennek lelket kitárni,
készre tétjét annak kivárni –
szép szándék föltételeképpen
magunkba rendet félni éppen,
ami föltehető szorongás,
kétkedő kitérés, a gond más,
lassan magunk fejtve, mi évült,
az éjszaka félt ágyszéle fölé hült
képzet kelleme – nem kár képzeletnek,
hideg hát, mondva, „hát hihetnek”,
vált ennyi derűnk, ránk fért kis barátság,
említhető; kedv, ábránd, itt – lelaknák.

Szándék

Éjek ura, hova futok – át már föntlétem forgatom,
nem minden álom oltalom,
vigasz. Keserű némán se, ha küldene,
hány szemre vélő, magam töprengék, válthass ide,
e pillanat: kinek tennénk mással szolgálatot,
árvaságunkon napi tény, aztán osztozhatott
mittevésen? Ha lelkünk – ennyi. Nem hiúság,
ma visszakíván, széptevői gondjába sorol a világ,
s nem nyújthatom, de válaszom lesz hallgatás, ma hitelünk
se onnan, mennyi látszaton túlismerve – nem csak ülünk,
van meghitt terep, átvár segítve, akár hajnali révület –
szellem tartásává, de késő, véső, súgná, s lehet,
nem visszazökkenés, szándék, az oltalmon vélt pihenés,
lent ily megpárlott erő, megragadni e körben – épp ha tevés.